

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201735
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201735.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie so sídlom Tulčík č. 26, IČO: 31 303 862, zastúpeného T. I. D., advokátkou so sídlom v B., F. č. XX, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. Ľ. Štúra 1, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 10. júla 2012 č. 6103/2012-1.10 (36/2012-rozkl.), o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2014, č. k. 1S 222/2012- 75, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2014, č. k. 1S 222/2012- 75, z r u š u j e a konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6103/2012-1.10 (36/2012 - rozkl.) z 10. júla 2012, ktorým rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. 4129/2012-2.2 z 12. apríla 2012.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bola na základe žiadosti Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckeho združenia Siná povolená výnimka zo zákazov podľa § 35 ods. 1 písm. a/ a písm. f/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 543/2002 Z.z.“ alebo „zákon o ochrane prírody a krajiny“), a to usmrtiť - odstreliť - jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Siná, držať ho a prepravovať, pričom z podmienok rozhodnutia vyplýva, že odstrel možno zrealizovať od 1. júna 2012 do 30. novembra 2012 poslieďkou na území s 2. stupňom ochrany a postriežkou na lokalite Piesky, k.ú. Lazisko.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní

neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Prvostupňový súd z predloženého administratívneho spisového materiálu žalovaného zistil, že 31. 01. 2012 bola žalovanému doručená žiadosť Slovenského poľovníckeho zväzu, Poľovníckeho združenia Siná so sídlom v Lazisku, Svätý Kríž č. 161, o udelenie výnimky z § 35 ods. 1 zák. č. 543/2002 Z.z. za účelom odstrelu jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Siná v roku 2012 z dôvodu početných stretov medveďa hnedého s ľuďmi pohybujúcimi sa v danej lokalite a z dôvodu spôsobovania škôd medveďom.

Podľa názoru krajského súdu, žalovaný správny orgán neporušil ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a postupoval v súlade s § 33 ods. 2 správneho poriadku, keď dal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia i k spôsobu jeho zistenia (ešte pred rozhodnutím vo veci), pričom mu poskytol primeranú sedemdnňovú lehotu na vyjadrenie sa s tým, že spisový materiál bude sprístupnený k nahliadnutiu u žalovaného v určenom čase. Krajský súd mal za to, že pokiaľ sa žalobca odvolával na ustanovenie § 23 správneho poriadku, treba zdôrazniť, že toto ustanovenie je konštruované v súvislosti s nahliadaním do spisov a odsek 1 tohto ustanovenia jednoznačne predpokladá, aby účastník konania využil aktívne svoje právo nahliadnuť do spisu. Pri využití tohto svojho práva nahliadnuť do spisu má právo robiť si zo spisov výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní. Žalobcovi bola poskytnutá možnosť nahliadnuť do spisu, on však túto možnosť napriek tomu, že bol zastúpený advokátom nevyužil, požiadal o zaslanie kópie podkladov, ktoré bližšie nešpecifikoval a požiadal o predĺženie lehoty 7 dní na vyjadrenie k podkladom. Krajský súd uviedol, že správny poriadok nepozná inštitút žiadosti účastníka konania o predĺženie lehoty, umožňuje len, aby účastník požiadal o odpustenie zmeškanej lehoty (§ 28 správneho poriadku). Znamená to teda, že žalobca nemal právny nárok na predĺženie lehoty na vyjadrenie sa a bol povinný vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v jemu poskytnutej primeranej sedemdnňovej lehote (§ 27 ods. 1 správneho poriadku), čo neurobil a ani nepožiadaval o odpustenie zmeškanej lehoty. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že nie je povinnosťou správneho orgánu zasielať podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku spolu s výzvou na vyjadrenie sa k podkladom automaticky aj samotné podklady. Je teda na účastníkoch konania, aby využili svoje právo nahliadnuť do spisu a oboznámili sa s podkladmi, prípadne požiadali pri nahliadnutí do spisu o kópiu tohto spisu.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že aj keby správny orgán - žalovaný dôsledne nerešpektoval § 33 ods. 2 správneho poriadku (čo sa však podľa súdu nestalo) nešlo by v tomto prípade o dôvod spôsobujúci nezákonnosť napadnutého rozhodnutia a to z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie bolo podľa názoru krajského súdu vecne správne. Žalovaný správny orgán vykonal dostatočné dokazovanie na udelenie výnimky podľa § 40 ods. 3 písm. c/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Vychádzal zo stanoviska Štátnej ochrany prírody SR a stanoviska Správy NAPANT.

Krajský súd sa nestotožnil ani s druhým dôvodom žaloby o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že obidve rozhodnutia žalovaného, tak prvostupňové ako aj odvolacie sú riadne odôvodnené v zmysle požiadaviek podľa § 47 ods. 2 a 3 správneho poriadku, pričom žalovaný vykonal riadne dokazovanie.

Po preskúmaní veci prvostupňový súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného boli z hľadiska žalobných dôvodov v medziach zákona. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie tohto rozhodnutia, súd postupoval podľa § 250j ods. 1 OSP a žalobu zamietol.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že ho považuje za nesprávny, pretože krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP) a účastníkovi sa odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP).

Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že vyčítal konaniu pred prvostupňovým správnym orgánom, aj postupu a rozhodnutiu žalovaného, že v ich konaní sa vyskytla taká vada, ktorá mohla mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. Túto vadu žalobca identifikoval tak, že mu správnymi orgánmi oboch stupňov bola upretá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie. Odňatie možnosti žalobcovi využívať svoje právo účastníka konania spočívalo v tom, že ho správny orgán prvého stupňa neoboznámil s podkladmi rozhodnutia, napriek jeho výslovnej žiadosti mu neposkytol kópiu spisu a toto pochybenie nenapravil ani žalovaný v konaní o rozklade. Namietal, že správny poriadok nepozná „hromadné oboznámenie s podkladmi rozhodnutia vo viacerých konaniach“ tak, ako to urobil prvostupňový správny orgán.

Žalobca nesúhlasil so záverom súdu, že v konaní svojou pasivitou sa sám pripravil o možnosť uplatňovať svoje práva účastníka konania, keďže je v rozpore s viacerými ustanoveniami správneho poriadku, na ktoré v žalobe poukazoval (základné pravidlá správneho konania, uvedené v ust. § 3 správneho poriadku, medzi ktorými ma zásadný význam povinnosť správnych orgánov postupovať v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy). Žalobca bol presvedčený o tom, že súd prvého stupňa svojim rozhodnutím odobril postup správnych orgánov, ktorý bol v príkrom rozpore s touto zásadou a naopak, vedený tak, aby účastník konania, žalobca mal podstatne sťažený výkon svojich práv, ktoré mu správny poriadok priznáva, predovšetkým práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie.

V tejto súvislosti poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku sp. zn. 1Sžp/3/2013 zo dňa 24.09.2013, kde konštatoval, že „jednou z možných foriem oboznámenia sa s podkladmi rozhodnutia (nie však v potrebnom rozsahu a v časovom okamihu pred rozhodnutím) je nahliadnutie do administratívneho spisu. V súvislosti s uvedeným procesným úkonom Najvyšší súd (rozsudok sp. zn. 4Sžo/11/2011 z 23. 03. 2011) judikoval nasledujúci právny názor: „ Cieľom tejto úpravy je posilniť právo účastníka konania na informácie týkajúce sa priebehu výsledkov konania. Zmyslom využitia tohto procesného práva v priebehu správneho konania je predovšetkým prispieť k získaniu prehľadu o všetkých doterajších úkonoch správneho orgánu tak, aby na základe poznatkov a podľa vlastnej úvahy mohol účastník konania využívať ďalšie procesné práva, predovšetkým právo navrhovať dôkazy a doplnenie podkladov. Takéto zákonné právo môže účastník konania využívať v ktoromkoľvek štádiu konania. Uplatňovať ho možno vždy voči konajúcemu orgánu u ktorého sa spis nachádza. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je správny orgán povinný umožniť realizovať procesné právo účastníka len čo o to požiada.“

Žalobca poukázal na to, že názor súdu prvého stupňa o tom, že v konaní nepostupoval aktívne a nevyužil právo byť oboznámený s podkladmi rozhodnutia nezodpovedá obsahu správneho spisu. Žalobca naopak požiadal doručenie podkladov rozhodnutia v súlade s ust. § 23 ods. 4 správneho poriadku. Pokiaľ žalobca nebol správnym orgánom prvého stupňa oboznámený s tým, aké podklady rozhodnutia obstaral, je absurdné pričítať na ťarchu žalobcovi, že ich vo svojej žiadosti o ich zaslanie neidentifikoval. Ani námietka o tom, že správny poriadok nepozná inštitút „žiadosti účastníka konania o predĺženie lehoty“ podľa žalobcu neobstojí. Je nepochybné, že s ust. § 19 ods. 2 správneho poriadku vyplýva povinnosť správnych orgánov posudzovať podania účastníkov konania podľa ich obsahu. Správny poriadok stanovuje pre podanie obligatórne náležitosti, pričom z podania musí byť podľa tohto zákonného ustanovenia zrejmé, kto podanie podáva, akej veci sa týka a čo sa navrhuje. Podanie žalobcu, ktorým sa domáhal poskytnutia podkladov rozhodnutia spĺňalo tieto náležitosti, keďže z neho bolo zrejmé, že ho robí žalobca, akej veci sa týkalo a bolo nad akúkoľvek pochybnosť zrozumiteľné, že žalobca namietal postup správneho orgánu, ktorý mu dal formálnu možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia bez toho, aby ho oboznámil s tým, o aké podklady ide a čo je ich obsahom. Z uvedeného podania žalobcu bolo nepochybne zrejmé, že žalobca žiadal, aby správny orgán lehotu na vykonanie úkonu (vyjadrenie žalobcu k podkladom rozhodnutia) stanovil primerane, teda aby táto začala plynúť až po tom, čo žalobcovi budú na základe jeho žiadosti doručené podklady rozhodnutia vo forme ich fotokópií, o ktoré v súlade s ust. § 23 ods. 4 správneho poriadku žiadal.

Ak je totiž oprávnením správneho orgánu určiť na vykonanie úkonu v konaní primeranú lehotu, z tohto ustanovenia vyplýva, že v právomoci správneho orgánu je stanoviť túto lehotu podľa svojej úvahy, teda ju aj predĺžiť. V praxi nespôsoboval doteraz výklad oprávnenia správneho orgánu predĺžiť ním stanovenú procesnú lehotu žiadne problémy. Z uvedeného dôvodu považoval žalobca názor súdu zaujatý v napadnutom rozhodnutí za teleologický. Inštitút odpustenia zmeškanej lehoty sa doteraz v právnej praxi

jednoznačne vzťahoval k zmeškaniu zákonných lehôt, pri zmeškaní ktorých neexistuje iná možnosť nápravy pochybenia. Inštitút odpustenia zmeškania lehoty nemožno vzťahovať na situáciu, kedy účastník konania žiada o poskytnutie inej, dlhšej lehoty alebo jej stanovenie iným spôsobom, ako to urobil správny orgán. V prípade, keď sa účastník konania domáhal predĺženia, či stanovenia lehoty iným spôsobom, by bola požiadavka na spojenie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty s úkonom, pre ktorý sa žiada predĺženie lehoty absurdná.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa nezaujal právny názor k jeho namietanému hromadnému oboznamovaniu sa s podkladmi vo viacerých konaniach súčasne. Žalobca dal do pozornosti ust. čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré umožňuje štátnym orgánom konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa žalobcu zo žiadneho ustanovenie správneho poriadku nevyplýva oprávnenie správneho orgánu spojiť na spoločné konanie viaceré konania. V predmetnej veci však nedošlo ani k takémuto postupu, keďže správny orgán, ako už bolo udelené v žalobe, hromadným úkonom vykonal „oboznamovanie“ s podkladmi rozhodnutia v rôznych správnych konaniach. Keďže žalobca bol účastníkom viacerých správnych konaní, kde žiadateľmi boli rôzne poľovnícke združenia, žalobca považoval za vylúčené, aby postup, zvolený prvostupňovým správnym orgánom bolo možné považovať za zákonný. Nebolo totiž oprávnením správneho orgánu „oboznamovať“ iných žiadateľov s podkladmi rozhodnutia v konaniach, ktoré sa jednotlivých žiadateľov netýkali.

Žalobca považoval rozhodnutie správnych orgánov za nesúladné s ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku, keďže v obidvoch napadnutých rozhodnutiach absentuje uvedenie toho, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Žalobca v žalobe zrozumiteľne a jasne namietal nepreskúmateľnosť správnych rozhodnutí orgánov oboch stupňov, keďže prvostupňové rozhodnutie, obsahuje len všeobecné konštatovanie, bez vzťahu ku konkrétnej veci a ani z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, akýkoľvek vzťah zistených skutkových okolností veci v prípade udelenia konkrétnej výnimky k ustanoveniu § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny v spojení s ustanovením § 40 ods. 1 ods. 3 cit. zákona. Pokiaľ súd prvého stupňa dospel k záveru, že „obidve rozhodnutia žalovaného, tak prvostupňové, ako aj odvolacie, sú riadne odôvodnené v zmysle uvedeného“ nemožno identifikovať, z čoho tento názor vyvodil, keďže jeho rozhodnutie neobsahovalo žiadne skutkové okolnosti, ani právne názory, ktoré by mohli vyústiť v takéto konštatovanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol žalobca odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi prizná náhradu trov konania.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutia č. 6103/2012-1.10 (36/2012-rozkl.) zo dňa 10.07.2012 a č. 4129/2012-2.2 zo dňa 12.04.2012 boli vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade s platnými právnymi predpismi. Preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie ako nedôvodné zamietol a rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného sp. zn. 6103/2012-1.10 (36/2012 - rozkl.) z 10. 07. 2012, ktorým zamietol rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu č. 4129/2012-2.2 z 12. 04. 2012 a potvrdil uvedené rozhodnutie o povolení výnimky zo zákazov podľa § 35 ods. 1 písm. a/ a písm. f/ zákona o ochrane prírody a krajiny a to usmrtiť jedného jedinca medveďa hnedého v poľovnom revíri Siná, držať ho a prepravovať, a to za v rozhodnutí stanovených podmienok, pričom odstrel bolo podľa rozhodnutia možné zrealizovať od 01.

07. 2012 do 30. 11. 2012 posliekú na území s 2. stuňom ochrany a postriežkou na lokalite Piesky, katastrálne územie Lazisko.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnetve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 82 ods. 9 písm. a) zákona o ochrane prírody a krajiny orgán ochrany prírody konanie podľa tohto zákona zastaví, ak dôvod na konanie odpadol.

Podľa § 89 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane prírody a krajiny rozhodnutie vydané podľa tohto zákona stráca platnosť uplynutím času, na ktorý bolo vydané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uvedené zákonné ustanovenia ako aj stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. Snj 72/2013 z 24. júna 2014, podľa ktorého neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého, spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje. Správny orgán, resp. súd preto môže (ba dokonca musí) zastaviť konanie o výnimke, a to v ktoromkoľvek štádiu konania.

V danej veci bol napadnutým rozhodnutím povolený odstrel medveďa hnedého tak, že odstrel možno zrealizovať od 1. júna 2012 do 30. novembra 2012 posliekú na území s 2. stuňom ochrany a postriežkou na lokalite Piesky, k.ú. Lazisko. Čas, do ktorého bola povolená realizácia výnimky na odstrel medveďa hnedého v uvedenom poľovnom revíre uplynul už v čase rozhodovania krajského súdu (20. 02. 2014).

Neplatnosť povolenej výnimky o povolení na odstrel chráneného živočícha - medveďa hnedého spôsobená uplynutím času, na ktorý bola výnimka povolená má za následok, že odpadol predmet konania, lebo výnimka, ktorá bola obsahom rozhodnutia už zanikla a neexistuje.

V čase rozhodovania súdu prvého stupňa už uplynul čas, na ktorý bola povolená výnimka preskúmaným rozhodnutím žalovaného. V dôsledku toho žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu stratilo platnosť (uplynutím času, na ktorý bolo vydané). To znamená, že v čase súdneho prieskumu už neexistovalo rozhodnutie, ktoré by mohlo byť predmetom súdneho preskúmania. Podmienky pre postup podľa V. časti druhej hlavy OSP preto splnené neboli. Súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď žalobu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré zo zákona stratilo platnosť zamietol.

Odvolací súd preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) OSP a s § 246c ods. 1 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie podľa § 104 v spojení s § 246c ods. 1 OSP zastavil, pretože konaniu a rozhodnutiu vo veci bránila neodstrániteľná prekážka konania, ktorou je nedostatok právomoci súdu na preskúmanie rozhodnutia, ktoré na základe zákona stratilo platnosť a účinnosť. Zo skutkových okolností danej veci je zrejmé, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo platnosť, v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie žalovaného zo zákona stratilo účinnosť, a teda v danom prípade nejde o rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo zrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods.3 OSP) a súčasne napadnutým rozhodnutím žalovaného žalobca nemôže byť ukrátený na svojich právach (§ 247 ods. 1 OSP).

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 246c OSP v spojení s § 224 ods.1 a s § 146 ods. 1 písm. c) OSP. Výslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.